

## SEVGİ SOYSAL'IN ANISINA

*23 Kasım 1976*

Sevgi Soysal'ı 1971 yazında Ankara'nın askeri tutukevinde tanıdım, sonra da yazılarından. O Ankara'da, ben İstanbul'da, işlerin yoğunluğu içinde, tanışıklığımızı ilerletmek fırsatını bulamadığıma acınırım, ama yine de aramızda bir dostluk bağı vardır bence. Fazla kullanılmaktan biraz da klişeleşmiş hale getirilmiş olan “hayat dolu” deyimini Sevgi için tıpatıp uygundu. Hiç yapmacık, zorlama olmayan bir canlılığı, neşesi vardı. Sağlıklı bir iç dinamizmden gelen bir canlılık ve neşe. Çetin, ters durumlara dahi, kendini olayların etkisinden kurtarıp mesafeli bir bakış açısından bakabiliyor, olup bitenleri alaylı bir anlatımla dile getirebiliyordu, acılığa, burukluğa düşmeden. Sonra onu 1975'in baharına yakın evinde gördüm birgün. Kendinden emin, mutlu bir durulmuşluk içinde göründü bana. Yazılarında görüşleri de daha duruluyordu, gerçekliğe daha daha yakınlaşarak, onu daha bir özünden yakalayarak.

Hastalığına ilişkin “Bir Ağaç Gibi” öyküsü o durumda çok az insanın benimseyebileceği bir tutumu dile getiriyordu - kaçamaksız, duru, yiğit. Ne yazık ki, “ağacın en yoz yeri budanınca filizlenecektir” umudu doğrulanmadı. Çok, ama çok yazık.

*Yürüyüş, Sayı 86, 30 Kasım 1976*